

[Mlml Jakobsen]

lave det om. Men jeg understreger stadig, at CD gerne vil drøfte det. Vi vil gerne støtte det, hvis vi undervejs kan blive overbevist om, at det er den helt rigtige måde at finansiere dagpengeforsikringsordninger på i fremtiden. Men vi håber, at der ligger flere og måske også bedre begrundelser end dem, vi har hørt.

Andre har ment, at det er vigtigt, at vi alle bidrager til dagpengesystemet via a-kasser. Heller ikke det vil vi afvise, hvis vi vel at mærke taler om de erhvervsaktive – det kan være svært at se fornuften i, at f. eks. folkepensionister skal bidrage til det; så kunne man i hvert fald lige så godt udskrive det i skat, og det kunne man selvfølgelig også vælge at gøre – men der kan da ligge noget rigtigt i, at vi, der er på arbejdsmarkedet og ønsker at være der, betaler et bidrag til en sådan forsikringsordning. Det vil vi i hvert fald ikke afvise.

Men igen har vi meget svært ved at gå ind for det på grund af de begrundelser for det, vi har hørt, for de er jo gået ud på, at vi generelt set selv er ansvarlige for, om vi bliver fyret eller ej. Det kan man måske nok sige om politikere, men det gælder jo da ikke alle steder. Vi køber ikke rigtig den begrundelse. Men lad os drøfte, om det af solidaritetsmæssige grunde kunne være rimeligt, at vi, der er så heldige at have en beskæftigelse, er med til at bidrage til en ordning. Man ved jo heller aldrig, hvornår det går galt.

Hvad kan vi så gøre? Ja, hvis debatter i Folketinget kunne løse ledigheden, så var det jo gjort. Men jeg synes, der er nogen grund til at tro, at vi har visse muligheder, og dér læner jeg mig selvfølgelig op ad – hvad andre også har gjort – at vi nu faktisk har en situation med et overskud på betalingsbalancen, der giver visse om end ikke ubegrænsede manøvremligheder.

Eksporindustrien skønner, at de i de kommende år kan beskæftige 20.000 mere. Det er i hvert fald ét skøn, jeg har set. Regeringen mener, det er 100.000 – jeg ville ikke turde fremkomme med et sådant tal – men det, det drejer sig om, er vel, at vi forsigtigt og målrettet giver mulighed for lidt mere blus på lamperne, at man åbner for en begrænset udvidelse af aktiviteten. Jeg forstår også, at der er almindelig enighed om, selv om vi ikke helt er klar over endnu, hvad det egentlig er, vi er enige om, i hvert fald at fremrykke nogle offentlige inve-

steringer og finde ud af, hvordan man får dem finansieret. Sådant nogle ting kan man gøre, og det medvirker CD selv sagt meget gerne til. Vi har et vist råderum og kan give den en vis ekstra omdrejning, og lad os gøre det.

Men der ligger mange andre muligheder, og der er mange andre ting, der skal gøres op med. CD mener ikke, at man for at afskaffe ledigheden skal ansætte folk i den offentlige sektor. Det skal såmænd nok blive fremstillet sådan i morgen i pressen, og derfor siger jeg nu udtrykkeligt, at det ikke er det, vi mener. Vi mener, at man på målrettede og skarpt afgrænsede områder kan finde det, som flere borgerlige ordførere i dag har efterlyst, nemlig det, der hedder varig beskæftigelse. Man kan jo diskutere, hvor varig en beskæftigelse er i noget som helst job, men at passe ældre mennesker i Danmark i fremtiden er i hvert fald fast arbejde, for det bliver der brug for. Det kunne være unge ledige, der kom ud og gav en hånd med, men det kunne selvfølgelig også være interessant at kigge på nogle af de uddannede mennesker, som rent faktisk går ledige på disse områder, og sige: Jamen hvilke konsekvenser ville det have for det offentlige budget og for betalingsbalancen, om man nu lod disse 5.000 ledige hjemmehjælpere eller husassistenter gå i gang? Jeg tror, det ville være til at overse.

Et andet problem er desværre, at der er job nok – og det er det, der gør det så kreperligt – men en lang række job kan ikke honoreres med 70 kr. i timen. Der er masser af funktioner i samfundet, som vi alle sammen går og ærgrer os over i det daglige at der ikke er nogen mennesker til at bestride. Det er i servicesektoren: det kan være, man mangler nogen at få oplysninger af på banegårde, rundt omkring kan man ikke få bragt varer ud, det kan være det job at gå og rydde lidt op og feje gulvet ude i virksomheden, det kan være i landbruget, hvor der var nogle, som man i gamle dage vist kaldte alternativt begavede, der gik ud og gav en hånd med.

Men det er der ikke råd til i dag. I stedet har vi forsøgt at opbygge kunstige ordninger: beskyttede værksteder, sat dem hen til nogle aktiviteter lidt fjernt i en krog. Jeg ved godt, der eksisterer noget, der hedder løntilskudsordning, men jeg spørger mig selv, om netop ikke mængden af disse ordninger gør, at de ikke bliver brugt godt nok, og at vi ikke i nær tilstræk-